

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXV

ЧЕРВЕНЬ — 1986 — JUNE

Ч.356

Блаженніший Митрополит Василій символічно починає будову Українського Культурного Центру на оселі Київ поблизу Торонто. Біля нього о. Бублик, о. Легенюк, о. Ференсів, М. Гетьманчук, П. Степура, І. Радкевич і другі. Репортаж про цю важливу подію буде поданий пізніше.

1 червня, 1986 р.
Фото Ів. Корця

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario
Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor G. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. V2A 6X3

Vira Kanareiska
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНІК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак — редактор сторінки
ЮнОДУМ-у, А. Лисий,
О. Пошиваник, Ю. Смик,
О. Харченко, Л. Павлюк.
Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії 10.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.20 дол.

В Англії і Німеччині 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Європи 10.00 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 50 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Т. Матвієнко. А. Лисий — Чорнобиль. Н. Лівицька — До Канева! А. Лисий — Петлюра наш, він з нами завжди буде. П. Одарченко — Прикметник від назви Торонто Відзначення 40-ліття „Українських вістей“. Я. Кіт — Зустріч експертів прав людини в Оттаві. З. Кіт — Літні табори. О. Клепач — Полтавський вечір — 1986. Радіопередача присвячена Т. Лапичакові. Т. Денесюк — Темпо подорожування. Родинна хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

Д-р А. ЛИСИЙ

ЧОРНОБИЛЬ

В Чорнобилі росте чорна трава. Чому чорна? Ніхто не знає. Від цього і назва Чорнобиль, яку носить з давна-давен це тепер районне містечко на річці Прип'ять якихось сто кілометрів на північ від міста Києва. Маловідоме до кінця квітня цього року, воно стало від того часу відоме по цілому світу, зайнявши друге місце після всім відомого міста Гірошіма.

Десь коло десяти років тому там біля Чорнобиля було збудовано велику атомову електростанцію. Таких є аж сім по цілій Україні. Багато людей працювало на ній, багато оселилося кругом неї. І ось десь 25 чи 26-го квітня там сталася велика катастрофа: вибухнув один з атомових реакторів і величезна кількість смертельної радіації вийшла з контролю. Горить реактор, розплавлюється графітна оболонка, смертоносна радіація поширюється в повітря, в землю, виникає небезпека заневищення радіоактивним матеріалом водосховища, які постачають водою довколишні міста, а потім і Київ... Жахлива смерть скосила відразу багатьох людей, а багато, багато більше, число їх невідоме, стали жертвами повільної смерті в наслідок хвороби, спричиненої великими дозами радіоактивних променів. Радіус смертельної радіації досягає десятки кілометрів кругом Чорнобиля. Немає забезпечувальних заходів, немає відповідної охорони.

Єдиним рятунком є втеча, евакуація населення, вивезення всього живого якнайдалі від небезпеки.

З сусідніх околиць спішають до Чорнобиля пожежники тушити вогонь. Ніхто не попереджує їх про високий рівень радіоактивності, про небезпеку. І скоро один за другим падають в корчах і агоніях смерті молоді українці-пожежники. Вогонь не можна погасити водою, він не піддається воді! Трагедія продовжується... Чорнобиль мертве місто.

Так почалася ще одна трагічна сторінка в житті нашого народу. Невідомо коли вона кінчиться. Мало відомо нам дотепер про деталі цієї трагедії. Це сталося там, де все тримається „на замку“. Вдалося колись заховати від світу голод 1933 року. Чому ж і тепер не зробити так само? Уряд мовчить, навіть заперечує, зменшує розмір катастрофи. Але довго „під шапкою“ це втримати не вдалося. Радіацію не можна втримати в тюрмі. Світ вже знає і питається, вимагає вияснення. І ніби кріз затиснені зуби починають появлятися скупі повідомлення.

Живемо в часах, коли великі випробування нашого народу продовжуються. Чи витримає він? Чи загоїть знову свою рану? Пісня співає: без віри не можна жити, без віри немає життя. Ми віримо, що народ наш переїде і це велике нещастя!

Наталя ЛІВИЦЬКА-ХОЛОДНА

ДО КАНЕВА... ДО КАНЕВА!

Уривок з книжки „Шлях Велетня“

Служник Лазаревський чув його (Шевченка — прм. ред.) останні слова:

— До Канева... До Канева!

Це було 10 березня 1861 року.

До самого кінця поет мріяв про свою рожеву мрію нейздійсниму і врешті зрозумів, що здійсниться вона лише на тому світі, що тут на землі, не збудує він собі ані хати, ані родинного вогнища. І тільки...

...у раю,
Неначе над Дніпром широким,
В гаю, предвічньому гаю,
Поставлю хаточку, садочок
Кругом хатини посаджу...

**

Тіло Шевченка не одразу було перевезено в Україну. Для цього потрібний був дозвіл від російської адміністрації. А тим часом поет спочив у Петербурзі на цвинтарі під деревом, під яким він любив сидіти і рисувати. Аж по сорока днів нарешті дозвіл здобу-

ли, і 8 травня могилу було відкопано, дерев'яну труну було вложено в другу цинкову, залютовано і поставлено на ресорний віз.

Усі присутні були глибоко зворушені. Це ж востаннє Тарас Григорович був з ними! Прощальну промову сказав Куліш, після чого домовину було вкрито червоною китайкою, заслугою козацькою. І так жалобний віз рушив вулицями Петербургу. Тарас Григорович, який прийшов колись сюди в однім чоботі під поліційною ескортою як невільник дідица Енгельгардта, покидав його як геній українського народу, вкритий невмирущою славою і оточений гарячою любов'ю своїх земляків та ненавистю ворогів України.

Проводжати домовину поїхали Олександр Лазаревський та артист Григорій Честахівський. Шевченко їхав знов тією самою дорогою якою їздив колись: Москва, Тула, Орел. Скрізь в Україні зустрічали домовину натовпи народу, служили панахиди.

Нарешті прибула домовина з тілом Шевченка

до Києва. Російська влада ще й тепер робила труднощі, але той самий генерал-губернатор Васильчиков, який так недавно випустив його з київської в'язниці, випустив його тепер до Києва.

Молодь випрягла коней і сама повезла далі домовину. По дорозі часто затримувалися, говорили промови, декламували вірші. Увечорі труну було поставлено в церкві Різдва Христового на Подолі.

На другий день домовину винесли з церкви на Олександрівську вулицю, щоб зробити фотографію. Погода була погана, падав дощ. Але, на зважаючи на це, народу було надзвичайно багато.

Говорити промови в церкві було заборонено. Почалася панахида. І ось виступає з рядів публіки чорна постать жінки. Вона йде вперед, до труни, і кладе на неї тернового вінка — символ долі поета. Чи треба слів? Чи треба промов? — Голови присутніх хилються в глибокій пошані і сльози смутку застилають очі. Плаче не тільки рідня Шевченка, яка тісним колом оточила труну. Плаче ціла його родина — український народ.

З церкви величавою процесією було перенесено домовину поета на пароплав, який одвіз його до Канева. Там чекала на Шевченка його остання оселя на тій самій Чернечій горі, яку він собі облюблював за життя.

Здійснилась поетова мрія. Широкими весняними водами Дніпра та зеленим привітом мальовничих гір приймав його до себе в гості стародавній Канів. Усе населення на чолі з священиками чекало на березі. Труну поклали на мари й понесли в собор. Зі сльозами в очах прощався після урочистого богослуження з тілом поета протопоп Мацкевич.

„— Ти, стародавній Дніпре, — казав він, — що пишаєшся своїми сивими хвилями! Тобі судилося на своїх хребтах-хвилях привезти до нас Шевченкові останки. Повідай же ти нам про дорогого для кожного українця чоловіка-кобзаря! Був час, що про нашу Україну думали, що це край нездатний до високих почувань і думок. Але Шевченко довів, що край цей, де забули про народню освіту, має душу й серце доступні до всього прекрасного. Так, померлий брате. Світ твій просвітиться перед людьми. Вони побачили твої діла добрі й прославили Отця, що на небесах. Минуть віки, і далекі нащадки дітей України побачать і пізнають, хто був Тарас Шевченко! Бажав ти, брате, жити в Каневі, от і живи до кінця світу! А ти, Україно, по-божно шануй наше місто, бо в нас спочивають кістки Тараса Шевченка. Тут, на одній з найвищих гір Дніпрових, покоїтиметься прах Його і, як на Голгофі, подібно хресту Господньому, стоятиме хрест, котрий буде видно і по той і по цей бік нашого славного Дніпра!“

Висока, висока могила виросла над домовиною Тараса Шевченка на Чернечій горі під Каневом. Довгі десятки років стояв на ній високий хрест, що його було видно справді і по цей і по той бік

Т. МАТВИЄНКО

РАЙ

*Не парк зелений — рай; для багатьох нагода
Посидіть, погулять, подихати як слід.
Хмаринками вгорі вквітчала небозвід
Червенева і ясна, устояна погода.*

*І міниться теплом живих горбів догода,
Яку дарує нам землі кисневий рід.
Для голови, очей, для тіла менше бід,
Коли на сонці бутъ. То справжня насолода.*

*Тут і яри, й струмки, і схили диких хащ;
Дороги, і мости, і луку мокрий плащ;
І озеро, і ліс, і гуси сизокрили —
Для кожного із нас такі близькі і милі.*

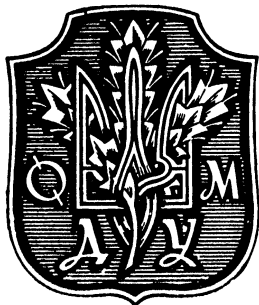
*А поза тим — краса незаймана, здорова,
Що зрозуміла всім цінителям з півслова.*

1985

СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб ОДУМ у Вашому місті був активнішим?

Дніпра. І ходили й їздили українці на ту могилу, як на прощу, з усіх закутків своєї прекрасної батьківщини. Коло неї було збудовано чепурненьку хатину, а в ній була, прикрашена великим портретом кобзаря, світлиця з лавами попід стінами. На столі під портретом лежала велика книга, в якій розписувались гості. Урочиста це була хвилина, коли — чи старий чи малий, чи вчений чи ледве письменний — гість сідав під портретом і з завмиранням серця випишував своє ім'я в тій книзі. Це було наче привітання, наче символічний потиск руки невидимого господаря. І зворушення було таке велике, що голоси знижувались до шепоту, а руки складались як на молитву.

Але не надовго. Адже тим господарем був Тарас Григорович, той самий, що так любив молодь, дітей, що так весело з ними бавився, що так чудово співав... І розбігались гості по Чернечій горі та серед пахучих материнок варили куліш, а потім довго, довго аж до півночі співали улюбленому своєму кобзарю чудових українських пісень.

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у

США Й КАНАДИ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

ПІД ГАСЛОМ:

ПІДТРИМУЙМО ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ В УКРАЇНІ!

відбудеться

від 29-го до 31-го серпня 1986р.

В ДЕТРОЙТІ, США

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

П'ЯТНИЦЯ 29-го серпня: 6-та год. вечора:

ВЕЧІРКА МОЛОДІ, присвячена 20-тиліттю Таборів Виховників Юного ОДУМ-у.
До танців приграватиме оркестра „ОДНОЧАСНІСТЬ“ із Торонта

СУБОТА 30-го серпня:

Міжфілійні спортові змагання від 10-ої години ранку
По полудні: **ЕКСКУРСІЯ** до Кренбрук музею

ВЕЧЕРОМ:

БЕНКЕТ І ЗАБАВА

Головну промову виголосить Раїса Мороз на тему:
„Дисиденти в Україні та роля молоді на еміграції“
На забаві гратиме оркестра „СОЛОВЕЙ“

НЕДІЛЯ 31 серпня: Зустріч на оселі „Київ“

10:30 год. ранку: Служба Божа

12:00 год. дня: слово голови ЦК ОДУМ-у Ол. Пошиваника

Дефіляда одумівської молоді. На Службі Божій і на Дефіляді присутність одумівців в одностроях обов'язкова

12:30 год. дня: Спільний одумівський обід

2:00 год. дня: КОНЦЕРТ одумівських гуртків самодіяльності

Спортові змагання в софт-бол

ВАТРА

**ЗАПРОШУЄМО ВСЮ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ
ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ В ДЕТРОЙТІ
НА ТЕЛЕФОН (313) 362-2053 ВІРИ ПЕТРУШІ або (313) 272-7726 АНДРІЯ СМІКА**

Д-р Анатолій ЛИСИЙ

ПЕТЛЮРА НАШ, ВІН З НАМИ ЗАВЖДИ БУДЕ

Доповідь виголошена на святі С. Петлюри в Чикаго 18. 5. 1986р.

Десь в 1982 році на книжковому ринку в Нью Йорку появилось нове видання книжки, спершу в російський, а потім в англійській мові, під назвою „Єврейські погроми 1918-1921“ авторства Альфреда Тульчинського. Видавці вияснявали, що ця книга вперше була видана в 1926 році в Москві, але вона ніколи не побачила ширшого світу, бо була заборонена і не допущена до продажу. Невідомо яким чудом і якими шляхами ця книга ніби в однім екземплярі тепер дісталася з архівів КГБ до їхніх друзів в Нью Йорку, які потім постаралися пустити її в світ.

Також в 1982 році на полицях американських книгарень появилася книга професора Єйльського університету Саула Фрідмана під назвою „Погромщик“. А в 1985 році в Парижі, Франція появилася книжка фільмової артистки Сімон Сіньоре з титулом „Адье, Володя!“.

Всі три книги є про людину, про яку я буду сьогодні говорити. Всі три книги є новою канонадою пострілів у людину, яку хтось чомусь хоче замордувати вдруге.

Я вважаю для мене великою честю промовляти тут перед вами про Симона Васильовича Петлюру — цього дотепер неперевершеного велетня української визвольної боротьби нашого століття. Будучи, можна сказати, петлюрівцем від народження, я буду тут говорити про людину, яка своїм виникненням не тільки наклала печать на долю моєї родини і тим визначила мій особистий шлях в житті, але яка також наклала свою печать на долю багатьох родин і людей тут і там в Україні, а щонайголовніше своїм іменем стала *символом* змагу нашого народу до волі, а разом з тим і початком періоду „петлюрівства“ чи „петлюрівщини“ — цього ще не закінченого процесу боротьби українського народу за свою національну незалежність і державницьке усамостійнення.

60 років тому в трагічних обставинах ми загубили цю людину. В травні місяці 60 років тому по всьому світу рознеслися прості, але жахливі своєю правдою слова: на вулиці в Парижі впав Симон Петлюра, забитий кулями жидівського терориста і ще одного коляборанта червоно-комуністичної Москви. І там в Парижі 60 років тому його вірні побратими-козаки плакали, ридали, прощаючись зі своїм Отаманом і молилися за спокій його праведної душі. А в той час принишкла Україна, вдарена громом цієї жахливої вістки, а люд її з жалем і болем відправляв таємні панахиди за тим, який мав ще повернутися до них і повести їх до останнього і рішучого бою.

І ось тепер знову зібралися ми, щоб вшанувати його пам'ять. Віддаємо йому поклін, намагаючись

подолати ті болісні настрої, які ще і тепер викликаються в душах наших отією страшною правдою його трагічної смерті. Наш біль ще більше підсилюється тим, що ось і в наші дні, 60 років пізніше ми відчуваємо ті постріли, які знову є спрямовані на нього і також на нас, його послідовників, модерними Шварцбартами відновленого московсько-вашингтонського побратимства. І якраз тепер, коли оці найбільші і найпідступніші коляборанти усіх минулих і теперішніх ворогів українського народу витягують нашого Головного Отамана з вічного спокою, коли вони зневажають і очорнюють його постать у екстазі шабашного танцю, якраз тепер ми будемо говорити *не про смерть* Петлюри, а навпаки про народження його в нашій народі, про славу і про безсмертне життя його між нами.

Нехай простять мені ті, які вважають ці слова мої за-різкими. Бож непросто і нелегко знайти міру стриманності і делікатності у висловах і судженнях про події, які вгризаються в наше серце і душу. Та все ж рівновагу між розумом і серцем ми повинні знайти...

Тож повернімся, хоч коротко до тих часів, коли вперше в народі українським появилася слово Петлюра. Це були часи, коли Україна, як країна глибоких суперечностей, країна, яка століттями була об'єктом визиску, грабіжництва, плюндрування, країна великих страждань народу, вибухнула стихійно грозою національної революції 17-20 років. А з революцією прийшла нова доба в житті нації. Ця доба в кожного вдумливого члена нашої нації може викликати тільки чуття подиву, любови, захвату і гордоців. Подумаймо ж собі: з глибин довгої тьми, майже цілковитого небуття, раптом виникла ціла нація! Мільйони людей, які дотепер не знали свого національного ім'я, які звали себе „хахлами“, „мужиками“, часом „малоросіянами“ якимсь раптовим чудом згадали, що вони належать до однієї нації, що вони сини і дочки однієї матері, назва якої є Україна.

І ось у radoсах нової весни народу та в небезпеках військових конфронтацій, коли часто мінялися уряди, коли один за другим несміливо виходили Універсали, тоді на гребні цієї стихії появляється ім'я Симона Петлюри і незмінно залишається там та швидко поширюється в народі, набираючи все більшої популярності та навіть легендарності у розбурханій українській народній стихії.

За цим іменем властиво стояла надзвичайно скромна і проста людина. Вона не мала ані високої політичної освіти чи досвіду, як деякі його не менш відомі сучасники, ані військової освіти, як багато йому підлеглих військовиків. Ця людина до того часу була звичайним цивільним службовцем,

публіцистом та активним діячем однієї з небагатьох політичних партій.

Тож чому він, Симон Петлюра, питаємо себе, своїм іменем не тільки дав назву отому буремному періоду історії, який у книгах реєстру життя нації називається періодом визвольної боротьби УНР, але взагалі прищепив своїм іменем назву, яку відомо як петлюрівство, усім майбутнім многогранним виявам українського змагу до самоозначення, самостійного національного і державного існування.

На це питання чи не найкраще дав відповідь відомий український політик і публіцист В. І. Гришко, який ще в 1954 році в статті „Сучасність петлюрівства“ писав так:

„Ця боротьба могла бути і стала саме петлюрівством, бо ніхто інший, тільки цей простий український діяч мав просте відчуття однієї простої істини, що за свою волю треба боротися!“

Так, пані й панове! За свою волю треба боротися. І не залежно коли і де, бо ж вона сама не прийде до нас. В петлюрівських часах боротьба за волю означало хапатися за зброю і йти у бій, боротися з чисельним ворогом внутрі і ззовні, боротися на три чи більше фронтів, боротися часто осамітнено і часто без підтримки свого власного люду, вириватися з чотирикутників смерті, іти в Зимові походи і багато більше походів, де проливалася кров, де жертви падали на амвон нації. І на чолі цієї боротьби повний віри і незламності, повний посвяти і відданості своєму народу стояв і вів у бій свою відносно невелику армію борців, відданих справі українського визволення, Симон Петлюра.

Цілком тоді логічним є, що ідея боротьби за волю України, ідея оружного змагу за її державну самостійність стала називатись петлюрівською. Для нас, українців, це є окреслення найвищого патріотизму, посвяти та відданості справі визволення нації, готовності принести жертву для неї. Для інших, ворогів наших тобто ворогів української самостійності слово „петлюрівство“ чи „петлюрівщина“ викликає ненависть, злобу, жадобу помсти і знищення.

І так в ті часи, будучи винесеним на чоло новопроголошеної української держави, Симон Петлюра на протязі наступних років аж до паризької трагедії ніс на своїх плечах з гідністю і подивугідною витривалістю свої військові і державні обов'язки.

Петлюрівство перейшло багато етапів з того часу. Воно зазнало багато змін, багато виглядів, виявилось і далі виявляється в багатьох формах і способах. Так само як з того часу зазнала змін і сама українська нація. Петлюрівство, як ідея, залишилася незмінним, воно залишилося живим і тривалим.

Від часу Симона Петлюри народ наш перейшов багато трагедій. Починаючи з кривавих наслідків програної Визвольної Боротьби УНР та терору періоду т. зв. воєнного комунізму, народ перейшов жахливий штучний голод 1933 року, розгром українського селянства і розгром УАПЦ — пізніше сталінський терор і винищення української інтелі-

генції у чистках, тюрмах, засланнях, нарешті спустошення країни нацистською окупацією 2-ої Світової Війни, ліквідація УКЦ і останньо ми є свіжими свідками ще однієї величезної катастрофи, яка своїми наслідками на майбутні генерації може виявитися чи не найбільш трагічною, найбільш руйнуючою для нашого народу. Ми говоримо про трагічні події зв'язані з нуклеарною катастрофою в українському місті Чорнобиль та поширенням смертельної радіоактивності по містах і селах та землях нашої батьківщини. Ця катастрофа, є злочинном проти українського народу. Вона є наслідком бездарного большевицького господарювання та неуміння забезпечити і охоронити людей від небезпеки руйнуючої людський організм радіоактивності. Вона ще раз показує нелюдськість режиму та повне ігнорування ним життя підвладних йому народів та генерацій прийдешніх.

Ми тепер в часах, коли галерея випробувань нашого народу продовжується. Так само повинна продовжуватися наша боротьба за його кращу долю, за його волю. Колись, коли після грози національної революції в Україні наступила зловіща тиша, коли після радісної весни народу наступила холодна реальність влади переможця і народ український почав відчувати, як сильніше затягується петля нового большевицького рабства, питався розпачливо своїх сучасників український поет Євген Плужник:

А що з вас кожен робив тоді,
як творилося наше вчора
на землі від крові рудій...

Так і тепер, мої дорогі пані й панове! Так і тепер ми повинні питати себе, бо ж так, як вчора творилося наше сьогодні, так сьогодні твориться наше завтра. Колись також після нас прийдуть нащадки і спитають вони нас колись: Ану, якими ви були? Що збудували? Що зруйнували? І чим дух ваш тремтів...

Багато питань життя тепер стоять перед нами: ці питання виникають з наших побутових, громадських, національних та політичних лабіринтів нашого сьогодення. Займалися ми ними не сподіваючись нової засідки на нашому шляху. Будучи далеко від батьківщини, в умовах вільного світу, хоч і з дріб'язковими сварками, почали ми вирощувати перші паростки українських впливів у наших прибраних країнах. Дбаючи про свій поневолений народ та з метою поширення правди про нього в світі, почали ми будувати свої вільні наукові, культурні, громадські, релігійні та політичні інституції та джерела інформації про Україну, її історію та її сучасність. І ось ми раптово знову опинилися на фронті боротьби. Ми бачимо, що ворог не спить, що ворог має союзників у нашому заплілі, що петлюрівство живе не тільки в умах наших, воно живе і турбує далі і мучить далі тих, які вже раз Симона Петлюру замордували.

Ми бачимо, як паралельно з нашими початковими успіхами у суспільствах Вільного світу, поча-

лася з прискореною швидкістю хвиля антиукраїнського наступу силами якоїсь дивної комбінації і синхронізації антиукраїнських сил там і антиукраїнських сил тут у країнах нашого перебування. І знову переживаються і фальшуються деталі нашої складної історії. Неправда, злоба і ненависть та брехливі інформації поширюються широкими засобами публічної інформації: телевізією, щоденною пресою, книгами, навіть шкільними підручниками. У цій широкопоширеній атаці на українців продається за срібняки окремих українців, збезчешують всі історичні визвольні рухи, в Україні, починаючи від хмельниччини, через Визвольні Змагання УНР аж до останніх часів звияжної боротьби УПА та інших антибольшевицьких українських формацій 2-ої Світової війни.

Ми є свідками створення в Америці і Канаді комісій для вишукування нацистських злочинців останньої війни і бачимо, як під хитрим покривалом цієї благородної мети починається переслідування провідників українського підпілля та бійців українських націоналістичних організацій наших модерних часів. На цьому новому антиукраїнському фронті, на якому приціл взято на окремих людей, а в дійсності постріли спрямовані на нас всіх, ми, а не хто інший, повинні не у плаканні оборонити честь і славу нашої нації. *Не у страху і не у втіканні ми зможемо обстояти, оборонити Україну.* „Моральним чотирикутником отим старокозацьким табором, говорив до нас Симон Петлюра, поставимося ми в переходові дні нашої історії до всіх негідних наступів на нашу єдність та вірність випробуваням ідеям...”

Отож вслухаймося в ці слова Петлюри. А найперше нехай їх повторно і повторно слухають провідники усіх наших політичних і громадських організацій і роблять висновки для своїх дій. Бо на їхніх плечах якраз тепер лежить тягар відповідальності за нашу єдність і силу, бож у їхніх руках тепер лежить здарність чи бездарність, умілість чи неумілість вивести українське суспільство до об'єднаного опору цьому антиукраїнському крику і дати належну відсіч цим новим пострілам у живе тіло України.

Я вірю, що ми переможемо. Я вірю що весь цей шабашний вереск піде в забуття. Я вірю в негавуючі сили народу. Я відчуваю певність про незнищимість народного буття, про духову міцність гущі народу, міцну своїми прагненнями, своєю стійкістю у злигоднях, нездоланністю у суворих, смертельних зіткненнях з ворогом. Я вірю у його успішний спротив фізичному і національному винищенню.

Без віри не можна жити. Ми всі повинні вірити у безконечність буття нашої нації. На цій довгій дорозі безконечності ми також займаємо хоч і маленьке, але значне місце, якого стерти ніхто не може і не зможе. Ми мусимо разом, спільним гуртом іти по цій дорозі, бо національна свідомість індивідуальна залишиться назавжди стерильною, якщо вона не дозріла до активних організованих виступів.

Петро ОДАРЧЕНКО

ПРИКМЕТНИК ВІД ГЕОГРАФІЧНОЇ НАЗВИ ТОРОНТО

У статтях деяких авторів, а також у радіопередачах часто вживають прикметник „торонтонський“. Такий прикметник був би цілком правильний, якби місто мало назву „Торнтон“, а не „Торонто“. Якщо назва міста закінчується на -он, то до іменника додається суфікс „-ський“ і таким чином утворюється прикметник. Приклади:

Бостон — бостонський
Лондон — лондонський
Трентон — трентонський
Едмонтон — едмонтонський

Назва „Торонто“ не належить до ряду слів, подібних до слова Бостон, а тому прикметник „торонтонський“ порушує закони словотворення в українській мові. Якби слово „торонтонський“ вважалося правильним прикметником, то тоді — за зразком „торонтонський“ треба було б казати: „онтаріонський“, „чікагонський“, „сараєвонський“, „токіонський“! Але так ніхто не каже! І не може бути такої форми в українській мові. Від географічних назв, що закінчуються на „-о“ прикметники утворюються таким способом:

Чикаго — чикагський
Сараєво — сараєвський
Орехово-Зуєво — орехово-зуєвський
Торонто — торонтський
Токіо — токійський
Онтаріо — онтарійський

В „Журналі вищих українознавчих студій“ завжди вживається прикметник „торонтський“ (2. 1977, стор. 55, 12, 1982, стор. 120). Напр.: „Торонтський університет“, „торонтське видавництво“ (12, 1982, стор. 121).

„Український Голос“

Отож своєю працею, своїми діями плекаймо іскру волі в душі народу нашого там, чи в душі нащадків народу розсіяних по світу. Бо в той день, коли цей дух волі щезне в народі, йому немає чого більше губити.

І кінчаючи це слово перед вами нехай мені буде дозволено висловити від вас також вашу віру в ідеї Симона Петлюри. Інакше не були б ви тут на цій святі для нього. Тож віримо всі, що колись знову настане весна, що будуть знову проголошувати волю на площі в Києві під звуки дзвонів Святої Софії. І тоді там на площі перед Софією до народу українського повернеться навіки чиста, незаплямована, героїчна у своїй величині і славі постать Симона Петлюри.

КАНАДСЬКІ ЗБРОЙНІ СИЛИ НАГОДА ДЛЯ КАР'ЄРИ

Це ваш вибір, ваше майбутнє.

За докладнішими інформаціями задуму, вимог вступлення й нагоди відвідайте найближче вербувальне бюро або телефонуйте „collect“ — тел. книжка, на жовтих сторінках під „Recruiting“.

Нема кращого життя, як це.

Canada

**THE CANADIAN
ARMED FORCES**

ОДУМ ЧІКАГО ТА „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

Андрій Скиба — заступник
голови ОДУМ-у Чікаго
вітає „Українські вісті“
з 40-річчям.

Побіч нього Грушецький
— керівник імпрези
та його дружина Галина.
Далі Дора Пошиваник
(у вишитій блузі)

Співочий ансамбль юного
ОДУМ-у Чікаго.
Зліва: Євгенія Косогор —
керівник та акомпаніатор,
Надя Дудич, Ірина Бузина,
Галя Косогор, Валя Дудич
та Янка Женчух.

6 квітня 1986 року в Чікаго влаштовано імпрезу присвячену 40-річчю „Українських вістей“. Святочну доповідь прочитав редактор „Укр. вістей“ Михайло Смик з Детройту. На святі був присутній д-р Анатолій Лисий голова видавничої спілки газети та голова фундації імени Івана Багряного. Успішна імпреза „Українських вістей“ з ініціативи комітету: Олексій Коновал (голова), Дмитро Грушецький, Валентина Косогор, Олексій Пошиваник, Параска Завертайло та Павло Коновал дала майже 3.300 доларів для газети. Вона була влаштована вбільшості силами членів ОДУМ-у, ТОП-у та корпорації втримання дому ОДУМ-у. В мистецькій частині виступили дві групи: шістка юних одумівок — Галя і Христя Косогор, Валя і Надя Дудич,

Ірина Бузина та Янка Женчух які виконали три пісні. Співочий ансамбль ОДУМ-у: Ліда Петраш, Оля Павленко, Наталя Коновал, Дора Пошиваник, Христя Тарасенко та Оля Кантрел також виконали три пісні. Керівником обох груп є Євгенія Косогор яка акомпонувала їм на фортепіано. З читанням вірша „Вечір“ Івана Багряного та пісню про скринінг в таборах ди-пі виконав Дмитро Грушецький якому акомпонував на акордіоні Олексій Пошиваник.

Від Головної Управи ОДУМ-у „Укр. вісті“ вітав Тарас Коновал, від ТОП-у — Параска Завертайло, а від філії привіт прочитав Андрій Скиба. Разом з привітами на пресовий фонд дано від Головної Управи ОДУМ-у та ТОП-у по сто доларів, а від фі-

лії — 200 дол.

Привіт від філії підписаний Наталею Коновал — головою філії та Наталкою Кузик — секретарем є такого змісту:

Вельмишановні Пані й Панове!

Управа філії ОДУМ-у та все членство в Чикаго вітає Вас з наголи 40-а літнього ювілею газети „Українські вісті“ які друкуються в Детройті, Мічиган. 40 років газети „Українські вісті“ то був тяжкий і тернистий простір часу не тільки для газети, але і для редакторів та всіх працівників, яким подивляємо їхню посвяту та витривалість у їхній невтомно кропіткій праці, за що вас усім знамим нам і не знамим трудівникам та жертводавцям скла-

даємо щире спасибі.

Ми від щирого серця складаємо подяку редакції „Українські вісті“ за батьківське зрозуміння і піклування молоддю організації ОДУМ-у друкуючи сторінку ОДУМ-у, яка до 1960 року друкувалась під назвою ОДУМІВЕЦЬ, а від 1960 до сьогодні СТОРІНКА ОДУМ-У.

Редакторами одумівської сторінки на протязі цього часу були одумівці Олексій Коновал, Олексій Пошиваник, Юрій Смик та Андрій Смик. Честь і слава Вам та щиро-сердечна Вам подяка від усієї нашої одумівської родини, а газеті „Українські вісті“ наступного сорокаліття.

Щасти Вам, Боже, у дальший так корисний і необхідно-потрібний, але не легкий праці.

У ТОРОНТО ВІДБУВСЯ БЕНКЕТ 40-ЛІТТЯ „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ“

Услід за прихильниками газети *Українські вісті* в Чикаго, які влаштували там в неділю 6 квітня бенкет, присвячений 40-літтю газети *Українські вісті* — відзначення ювілею відбулося 24 травня ц.р. і в Торонто.

Спільним в обох відзначеннях було те, що їх організували щирі довголітні прихильники нашої газети, і те, що на обох відзначеннях доповідачем був редактор *Українських вістей* — Михайло Смик.

Моральний і матеріальний успіх бенкету в Чикаго слід завдячувати, як і завжди, комітетові, який старанно підготувався до відзначення. Того дня перед бенкетом у православній катедрі св. Володимира отець Степан Женчук згадав у своїй проповіді ролі газети *Українські вісті* в житті діяспори і проголосив їй побажання довголіття. Хоч про цей бенкет уже була згадка в нашій газеті, але з приємністю згадуємо, що душею бенкету був п. Дмитро Грушецький, майстер на всі руки — господар бенкету, декламатор, майстер художнього читання і співак.

Слід також пригадати надзвичайно приємне враження, яке справила на присутніх участь у мистецькій частині співочої групи колишніх одумівок, а потім чисельно рівної їм групи юних одумівців — дітей цих же матерів. Так і має бути: батьки передають естафети своїм дітям.

З моральним і матеріальним успіхом відбувся бенкет і в Торонто. Підготував і провадив його комітет у складі: Григорій Мороз — голова і член — Юрій Булат, Павло Макогон, Вікентій Літвінов, Віктор Кошарний і Микола Підлісний.

Бенкет відкрив п. Григорій Мороз. Після заслужання привітів від п. Віктора Кошарного, голови Крайового комітету УРДП в Канаді, і пані К. Шербань від Товариства одумівських приятелів у Канаді, доповідача, редактора М. Смика, представив п. Віктор Педенко.

Згадавши коротко історію заснування газети в 1945 році, а також тих, що поставили і тримали її на міцних видавничих підвалинах, доповідач зупинився на „таємниці“ її довголіття — бажанні її

передплатників мати свою газету, яка говорила б світові правду про життя нашого народу в московській більшовицькій неволі. Народу, поставленого більшовиками на грані його національного існування.

І хоч тираж *Українських вістей* навіть не досягає двох тисяч, вони є сильніші московської *Правди* з її тиражем в 6 мільйонів 700 тисяч, бо сила нашої газети, її зборя — це правда, яку вона голосить.

Ідейно-політичні позиції, на яких стояли і стоять *Українські вісті*, поділяють її читачі, що ніколи не шкодували і не шкодують матеріально підтримувати їх.

Редактор М. Смик пообіцяв і далі тримати рівень газети так, як заповідав нам її довголітній надхненник Іван Павлович Багрянний. Під час бенкету деякі присутні склали пожертви на пресфонд *Українських вістей*.

У мистецькій частині взяли участь бандуристки-одумівки Родак Оксана і Шендел Валя та артист Ростислав Василенко. Представляла їх публіці п. Валентина Родак. Майстер художнього слова п. Василенко зокрема прочитав уривок із „Морітурі“ Івана Багряного і декілька гумористичних творів Остапа Вишні та інших авторів.

Підготовка і влаштування бенкету в Торонто, який, крім морального, мав також матеріальний успіх — чистий прибуток 3694 дол. переслано вже Видавництву *Українські вісті* — слід завдячувати згаданому комітетові, особливо його голові п. Григорієві Морозові.

Члени цього комітету ніколи не сидять без діла: останніми роками члени УРДП і СУЖЕРО Канади видали англійською мовою працю д-ра Василя Гришка про голод в Україні — *The Ukrainian Holocaust of 1933, Набої для розстрілу* Гелія Снегирьова, *Станція Пугаловська* Віталія Бендера. І зараз вони підготовляються до видання нової книжки про народобивство в Україні, про вихід із друку якої буде повідомлено пізніше.

Нашим добродіям — комітетові влаштування бенкету в Торонто — сердечне спасибі.

Ярослав КІТ

ЗУСТРІЧ ЕКСПЕРТІВ ПРАВ ЛЮДИНИ В ОТТАВІ

1-го серпня 1975 р. в Гельсінкі, в столиці Фінляндії, Прикінцевий Акт Нарад, так звану Гельсінську Угоду — підписали 33 європейські держави, США і Канада. УРСР тієї угоди не підписала. Той документ, крім інших голів держав, підписали тодішні: прем'єр-міністр Канади П. Е. Трудо, президент США Джеральд Форд, прем'єр-міністр Великобританії Герольд Вілсон, та генсек СРСР Леонід Брежнєв.

Щодо прав людини, то головні частини документу є такі: частина I-ша, стаття #VII — „Відносно прав людини і фундаментальних прав“, як мислення, совість, релігія або віра, і стаття #VIII — „Відносно прав і самовиявлення людини“, і частина III-тя — „Відносно кооперації і гуманізму в ділянках людських зв'язків“, як об'єднання родин, подорожування, інформації, наукові обміни.

9-го грудня 1976 р. в Києві, в столиці УРСР, повсталася Українська Громадська Група Сприяння Виконанню Гельсінських Угод на Україні. Радянський уряд її з часом зліквідував.

Тимчасом повстало виконавче тіло, знане як Конференція Безпеки і Співпраці в Європі, (CSCE), щоб координувати співпрацю між державами, які підписали Прикінцевий Акт Нарад з метою виконання статей. Це тіло перевело ряд зустрічей, як наприклад, у Бонні 1978 р., у Будапешті 1984 р., і в Оттаві 1985 р. Оттавська зустріч відбулася в дні від 7 травня до 17 червня 1985 р., під гаслом „Зустріч Експертів Прав Людини в Оттаві“, (HREM), в будинку Конференційного центру. Метою зустрічі було перевірити чи члени Гельсінської Угоди перевели в життя частину I, статтю VII Прикінцевого Акту Нарад.

Нижче подаємо головні події, пов'язані з переходом Зустрічі Експертів гідні нашої уваги.

Квітень 1984 р., Оттава.

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

Канадський уряд назначив амбасадора Гаррі Р. Джея головою канадської делегації і господарем зустрічі. Десь в той час США назначили амб. Шіфтера, а СССР амб. В. Софінського.

Лютый, 1985 р. Канадський Сенат.

Тут, у справі надходячої зустрічі, з промовами виступили: сен. С. Гайдаш, поляк, сен. Е. Графштайн, єврей, і сен. П. Юзик, українець.

Рівночасно, амб. Г. Джей листовно запросив трьох осіб з Постійного і Спільного Комітету Закордонних Справ сенату і палати послів на зустріч 26-го лютого з ним і з неурядовими організаціями в будинку Міністерства Закордонних Справ.

Монтреаль, Університет Конкордія.

Тут повстав „HELSEINKI MONITOR SPOTLIGHT USSR“ — А. Хоменко, голова, А. Глуховецький, Б. Максимов і інші члени.

16-го лютого, Парламент.

Тут створено „Підкомісію Прав Людини для Східної Європи“ — Р. Стакгавс, голова, Ф. Кінг, заст., Р. де Корнейл, Д. Кілгур, Ол. Кіндій, Д. Орліков і А. Вітер, члени.

26-го лютого, 1985 р., Міністерство Закордонних Справ.

Тут відбулася зустріч делегатів неурядових організацій і зацікавлених осіб з амб. Г. Джеєм та з членами канадської делегації і організаторами „Зустрічі Експертів“. Зустріч відкрив мін. закл. справ дост. Джо Кларк, інформуючи присутніх, що Канада займає дипломатичну позицію без конфронтацій, щоб досягнути співпрацю всіх держав і видати кінцевий акт Оттавської зустрічі.

Було біля 75 учасників. З українців були сен. П. Юзик, Хр. Ісаїв, СКВУ, П. Кондра, КУК, др. П. Потічний, др. Я. Рудницький, і Я. Кіт від „Молодої України“.

Березень 29 — квітень 7, 1985 р., Оттава — Київ.

Подорож дост. мін. Джо Кларка до СССР. Квітень 5 — Київ, зустріч з Ол. Ляшком, прем'єром УРСР, членом уряду і членом КП(б)У в справі звільнення Д. Шумука, Ю. Шухевича та інших. Зазнав неуспіху. Засоби масової інформації широко розголосили про це.

Квітень 18, Торонто.

Вийшло повідомлення до отців парохів про Маніфестацію в Оттаві 4 травня, в Обороні Української Гельсінської Групи. Організатор — Оля Заверуха, голова Комісії за Звільнення Українських Політичних В'язнів в СССР.

Квітень 19, Монтреаль — Оттава.

В газеті „ОКО“, Монтреаль, появилася моя

стаття "INTERNATIONAL CONFERENCE ON HUMAN RIGHTS TO BE HELD IN OTTAWA". Перша згадка в українській газеті про надходячу зустріч експертів.

Квітень 30, 1985 р., Парламент.

Підкомісія Прав Людини для Східної Європи заслухала звіт Христини Ісаїв, КУК, про порушення прав людини, про русифікацію і про переслідування УКЦеркви в УРСР.

Травень 1, Парламент.

Підкомісія Прав Людини заслухала звіт Олі Заверухи від Комісії за Звільнення Українських Політичних В'язнів.

Травень 4, Парламент — Посольство ССРСР.

Тут відбулася Маніфестація в обороні українських політв'язнів в ССРСР. Промовляв посол А. Вітер. Біля 800 учасників, між якими велике число української молоді з Польщі. Преса описала маніфестацію.

Травень 5, Оттава.

Хр. Ісаїв, СКВУ — КУК, відбула ряд зустрічей з дипломатами і представниками уряду вияснюючи їм про порушення прав людини в УРСР і ССРСР: архієпископ Пальмас, папський легат до Канади і ватиканський амбасадор на Конференцію; амб. П. Роберстон, США і амб. Р. Шіфтер, США, американські представники на конференцію, та інші.

Травень 6 — 17, Шато Лоріє.

Тут відкрито виставку „Порушення Прав Людини в Європі“. Організатор: Канадський Комітет Поневолевих Європейських народів. До комітету входять: естонці, латвійці, литовці, поляки, мадяри, українці і чехословаки.

В іншій кімнаті амб. Г. Джей відбув прес-конференцію, де сказав, що відкриття Зустрічі Експертів може буде спізнене, бо ССРСР не хоче погодитися з порядком денним, а також не хоче, щоб зустріч була відкрита для загальної публіки і преси.

Травень 7, Конференційний центр, 5 год. по пол.

Дост. мін. Джо Кларк офіційно відкрив та привітав амбасадорів та делегатів на конференцію Зустріч Експертів Прав Людини в Оттаві. На відкритті теж були: сен. П. Юзик, посол Ол. Кіндій, посол А. Вітер, та Я. Кіт від „Молодої України“.

Підкомісія прав Людини для Східної Європи здала свій 3 томний звіт амб. Г. Джееві, і перестала існувати.

Травень 8, Конференційна площа, 11 — 12 год. дня.

Тут відбулася Демонстрація чотирьох жінок з філадельфійського Комітету Оборони Національних і Людських прав України, під проводом Уляни Мазуркевич. Отець Максим Лисак, УПЦ, перевів молитву за нескорених, які загинули в концтаборах в ССРСР, без християнських похоронних обрядів. Сині і жовті бальони були випущені в повітря. Присутніми були також послы В. Вітер і О. Кіндій та др. Н. Строката. Того ж дня членкині „Комі-

тету Оборони...“ відбули ряд зустрічей з амбасадорами на Зустріч Експертів, а саме: Канади, Франції, США, та з іншими, і передали їм матеріяли про русифікацію і порушення прав людини в УРСР.

Травень 8, Стара Семинарія св. Духа.

Вечером тут відбулася зустріч молоді, студентів і інших активістів, біля 75 осіб, щоб обговорити плян праці і акції відносно Зустрічі Експертів.

Травень 9, Парламент.

О 9-тій год. ранку в Молитовній кімнаті о. Максим Лисак, УПЦ, перевів молитву за живих і мертвих українських політв'язнів в ССРСР. Дозвіл дістав посол І. Дін.

Готель Шато Лоріє.

Тут відбувся „Український вечір“, zorganizований українською молоддю з Польщі. Насвітлювали порушення прав людини в УРСР.

Того ж дня засідання Експертів Прав Людини не відбулося, бо ССРСР і сателітні країни святкували 40-ліття закінчення Другої світової війни.

Травень 10, Оттава.

Конгресова делегація США відбула зустріч з амб. В. Софінським, ССРСР, в справі поліпшення прав людини в ССРСР, а головню євреям, щоб вони могли емігрувати.

Травень 14,

в оттавському щоденнику "THE CITIZEN" появилася стаття за підписом Н. Мекдональда "PROMISES BUT LITTLE ACTION, NAZI HUNTER SAYS OF CANADA", в якій українська громада в Канаді є негативно насвітлена. Ця та інші статті відвернули увагу української громади від порушення прав людини в УРСР та від Зустрічі Експертів. Справи „українських нацистів в Канаді“ та Дешен Комісія привернули головну увагу української спільноти в Канаді.

Травень 15, Конференційний центр.

Тут амб. Р. Шіфтер, США, виступив з сильною промовою в обороні свободи слова і думки в ССРСР. Він подав ширші інформації відносно ситуації в УРСР.

Того ж дня перед посольством ССРСР відбулася єврейська демонстрація, яку zorganizували торонтські синагоги, які стягнули з Єрусалиму Авіту Щаранську. Засоби масової інформації широко розголосили про ту демонстрацію.

Травень 17, Конференційний центр.

Тут амб. Р. Шіфтер, США, виступив з гострою промовою в обороні переслідування церкви і релігії в ССРСР та в інших східноєвропейських країнах. Він теж подав фактичні інформації про ситуацію в УРСР.

Травень 17,

Оттавський щоденник "THE CITIZEN" помістив статтю Питера Масера — „TOUGH NEGOTIATORS BATTLE EACH OTHER ON HUMAN RIGHTS“. Це аналіза поглядів амб. Р. Шіфтера і амб. В. Софін-

ського, СРСР. Рівночасно, це єдина стаття англійської газети про конференцію Зустріч Експертів.

Травень 18, готель Шато Лоріє.

Тут закінчилася виставка експонатів, пов'язана з Зустріччю Експертів. Провідники повернулися до Торонта. Кінець плянованої акції СКВУ-КУК відносно оборони прав людини в УРСР.

Травень 27-28, Парламент.

Прибув з СРСР В. Воротніков, прем'єр РСФР, щоб своєю присутністю відвернути увагу від Зустрічі Експертів. Мав зустріч з дост. мін. Джо Кларком і прем'єр-міністром Б. Малруні. Промовляв до „Спільного Постійного Комітету Закордонних Справ і Державної Оборони“, і сказав, між іншим, що справа прав людини в СРСР вже давно поладжена. Присутніми теж були: сен. П. Юзик і посол О. Кіндій. Пізніше, Воротніков відбув подорож по Канаді.

*Травень 28, Конференційний центр,
10-12 год. ранку.*

Перед будинком відбулася демонстрація мамів і дітей в обороні переслідуваних українських мамів і дітей в СРСР. Лев Микитюк закінчив збирати підписи для дост. мін. Джо Кларка відносно оборони прав людини в УРСР.

Рівночасно, амб. Р. Шіфтер, США, виголосив мабуть найсильнішу промову в обороні національних меншин в СРСР. Це теж був останній день промов, після чого учасники бралися до конкретних питань з метою опрацювати і видати Прикінцевий Акт Нарад в Оттаві.

Червень 2, цвинтар Нотре Дейм, Зелені свята.

Тут відправлено Панахиду і зложено вінок на пошану нескорених в Україні: о. В. Шевчук, ЧСВВ.

Червень 5, Оттава — Монтреаль.

Група єврейських студентів прикувала себе до барикади перед Конференційним центром, щоб звернути увагу на становище єврейської молоді в СРСР. Преса розписала.

Вечером, в Монреалі, прем'єр-міністр Б. Малруні промовляв до єврейської громади на бенкеті, влаштованім для збірки грошей на допомогу Ізраїлеві. Преса широко писала.

Рівночасно преса писала про можливість Дешен Комісії використовувати радянські свідчення відносно балтійсько-українських нацистів в Канаді. Ще одна колотнеча преси щоб відвернути українську увагу від конференції Зустріч Експертів.

*Червень 12, церква Нотре Дейм —
Конференційна площа.*

Тут відбувся балтійсько-український Молебень і Академія щоб осудити російську окупацію тих країн. Опісля був урочистий похід, з прапорами, до пам'ятника Поляглим Воякам, де запалено свічки у формі хреста, за тих, що згинувли в обороні своєї країни. Промовляли: посол Василь Лесик і Серджіо Марчі.

Червень 13, УКЦерква св. Івана Хрестителя.

Тут відбулася інформаційна конференція в справі Зустрічі Експертів Прав Людини в Оттаві. Звітували: посол О. Кіндій, Хр. Худчак, СУСК, С. Яворський, Лин Дейвідсон і посол Ф. Кінг. Керувала Конференцією О. Жила. ЛВУ.

Червень 15, Парламент.

Тут відбулася польська демонстрація в обороні прав людини в Польщі. Показалось біля 40 осіб.

*Червень 17, Конференційний центр,
3 год. по полудні.*

Тут відбулося офіційне закриття нарад Зустрічі Експертів Прав Людини в Оттаві. Не було видано Прикінцевого Акту Нарад. Преса нічого не писала і не говорили про закриття радіо і телевізійні коментатори. Амб. Г. Джей закрив конференцію о 8:40 веч. Були присутні теж сен. П. Юзик, посол А. Вітер, Я. Кіт та інші.

Після закриття амб. Р. Шіфтер і конгресмен А. Гільман відбули прес-конференцію. На їх думку зустріч була вдаю, бо вперше в історії дипломатичних зустрічей говорилося про права людини в даній країні за круглим столом.

На питання чи США щось робили, щоб допомогти Канаді звільнити Ю. Шухевича і Д. Шумука, амб. Шіфтер відповів — „Мені ті імена не знайомі“.

Червень 18, Оттава, перед Парламентом.

Тут, О. Жила передала петиції дост. мін. Джо Кларкові, які Л. Микитчук збирав. Було біля 1250 петицій. Присутні — сен. П. Юзик, посол А. Вітер і другі. Преса про це нічого не згадувала.

*Червень 19, Міністерство Закордонних Справ,
2 год. по полудні.*

Тут відбулася зустріч амб. Г. Дзея з представниками недержавних організацій, щоб здати звіт своєї праці. Амб. Джей в дипломатичний спосіб сказав, що він задоволений з вислідів конференції, хоч його праця була складна і трудна. Мала кількість присутніх, 45 осіб, вислухала його. Були присутні сен. П. Юзик, Хр. Ісаїв, Я. Кіт, З. Ващук, Х. Худчак, Н. Дякун та інші.

Червень 28, 1985 р., Міністерство Закордонних Справ.

Амб. Г. Джей здав свій офіційний звіт праці і вже на постійно (це втретє) відійшов на пенсію. Канадська делегація на конференцію „Зустріч Експертів Прав Людини в Оттаві“ закінчила своє існування.

Амб. Боувер найменований новим амбасадором на наступну конференцію, яка відбулася в Берні, в Швейцарії в квітні 1986 р., під гаслом „Людські Зв'язки“.

Зоряна КІТ

ТАБОРИ, ТАБОРИ, ЛІТНІ ТАБОРИ

Кожного літа наша молодь старається вирішити де таборувати. Місце, віддаль, кошт і зацікавлення дуже часто диктують нам де їхати на літній табір.

Оттавська пластова станиця не мала запланованого свого табору на літо — 85р. Отож я і моя подруга Оксана Осадчук з гуртка „Північне сяйво“ вирішили поїхати на інакший табір. Ми поїхали на „бандуристський“ або кобзарський табір на оселі „Україна“ біля міста Лондон, Онтаріо. Табір влаштовує ОДУМ і він триває два тижні.

Це був інакший табір ніж я дотепер знала. Ми тут не вивчали природу, не мандрували і не ночували в шатрах. Ми тут вивчали інструмент бандури і хоровий спів. Гри на бандурі вчив нас В. Мішалов з Австралії, а спів Є. Цюра з Америки.

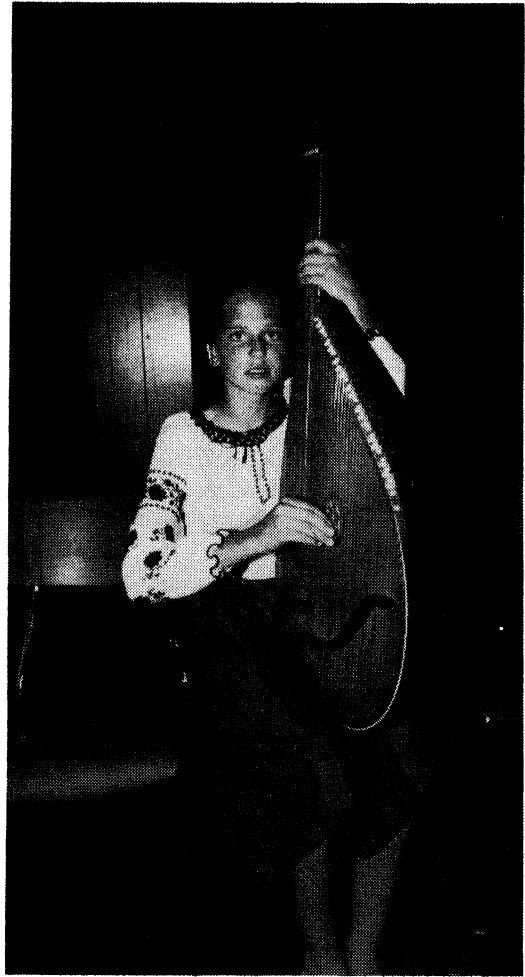
Кобзарський табір це не є стисло музичний табір. Ми мали теж нагоду займатися спортом і брати участь в „Олімпійських змаганнях“, плавати в таборівім великому басейні, їхати на прогульку і вивчати красу природи. В неділі ми брали участь в Службі Божій.

На таборі крім ОДУМ-івців я теж стрічала і СУМ-івців. Ця зустріч дала мені нагоду заізнатися з молоддю інших молодечих організацій. Крім канадської української молоді я тут теж стрічалася з американською молоддю. Це дало мені нагоду дещо взнати про їхнє життя, їхні щоденні зацікавлення як і також нав'язати собі коло нових друзів.

Я теж дещо взнала про бандуру. Бандура це дерев'яний струнний інструмент західньо-європейського походження, мабуть з Англії. Як популярний інструмент придворних концертів він скоро поширився на гетьманських дворах і витіснив кобзу як національний інструмент. В новіших часах бандуристи як О. Вересай, Г. Хоткевич, В. Ємець і Г. Китасти бандуру прославили не тільки в Україні але і по цілому світі.

На таборі ми мали вечірні ватри біля якої ми співали і грали на бандурі. При тій нагоді я дещо більше взнала про бандуру. Бандура „співає“ біля ватри; бандура „сумує“ коли її не вживають; бандура „плаче“ коли не чує української мови. Бандура найкраще почувається в руках української молоді.

Надходить літо-86, час знову думати про літні табори. Отже, тим що ще не були на бандуристському таборі я радо рекомендую. Тим більше що на таборі, на „Україні“, на зеленій її діброві можна знайти куток своєї рідної батьківщини і почувти „солов'їний“ спів бандури.

Зоряна Кіт на 6-ім Кобзарськiм таборі ОДУМ-у, оселя „Україна“. Літо 1985 р.

**ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів
є членами ОДУМ-у?**

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

СКОБ
Пластунка-юначка

Олександр КЛЕПАЧ

ПОЛТАВСЬКИЙ ВЕЧІР — 1986

Традиційний „Полтавський Вечір“ при Володимирівській катедрі в Пармі, Огайо, США, вже переступив свої десяти роковини. На одинадцятому році сталися помітні зміни, бо старша генерація, в особах Івана Мілька та Олександра Клепача, передала ештафету молодшим полтавцям. На жаль, довгорічний голова Полтавського комітету, Іван Мілько, не дочекався цього вечора — відійшов у вічність в жовтні 1985 року, і спочив по сусідстві з основником „Полтавського Вечора“, Олексієм Капустянським. Царство їм, Небесне, а між нами добра пам'ять!

У відомою молодіжний комітет ввійшли: Микола Клепач — голова; Ліда Яременко — секретар; Ліда Середа — скарбник; Юрій Капустянський та його дружина Віра — культурно освітні референти; та допомагач при комітеті — Олександр Клепач.

Цього року вечір відбувся 8-го лютого. Всі квитки на 380 місць були випродані ще три тижні перед подією. Як завжди, вечір включав бенкет, мистецьку частину та забаву. Валя Яременко відкрила формально вечір і передала програму тостмайстрам вечора інженерові Юркові Капустянському, що говорив по українськи, та його дружині Вірі, яка виконувала цю саму функцію по англійськи, бо на залі були деякі гості неукраїнського походження. Отець С. Ганкевич прочитав належну молитву, після чого розпочалась прекрасна вечеря, звичайно зі смачними „галушками“ та багатством інших страв, на які жодних нарікань не було.

В міжчасі молоді дівчата провели успішну розігру подарованих на цю ціль вишивок. Цього року жіночий вокальний гурток „Червона Калина“ відзначав своє десятиліття. Голова комітету Микола Клепач та його донечка Катерина піднесли для гуртка спеціальний торт, з десятьма свічечками, що було милою несподіванкою для дівчат. Цих дівчат було десять, частина їх були одумівками.

Гості на залі походили з усіх кінців України і рясніли традиційними ношами з найкращими вишивками. Не бракувало тут і українських професіоналістів, що так люблять „Полтавський Вечір“, і приходять на нього навіть в козацьких жупанах. Серед жіноцтва, мабуть всіх перевершила пані Віра Капустянська, наш англомовний тостмайстер, бо для цієї нагоди вона випозичила автентичну полтавську сорочку, що зберігається в Союзі Українок Америки в Нью Йорку.

Після вечері наші тостмайстри на обох мовах зробили коротеньку промову. Показуючи на рушниками уквічані портрети Котляревського, Шевченка, Сковороди та інших, вони розповіли для наймолодшого покоління про уділ кожного із них в українську культуру та історію. Згадали і про Полтаву, і про нещасливий 1709 рік, після якого Лівобережна Україна опинилась під російським ярмом.

Жіночий вокальний гурток „Червона Калина“

При кінці тостмайстри заповіли, що про історію Полтави будемо говорити на наступнім „Полтавським Вечорі“, який припадатиме на 14 лютого 1987 року, і тепло подякували всім гостям за присутність та підтримку.

Мистецька програма складалась із трьох частин. Спершу виступив пан Олексій Голуб з піснями різноманітного змісту. Після цього „Червона Калина“ виконала в'язанку пісень, причому деякі були такі, що мало-хто тепер їх знає. Захоплені аплодисменти показують на успіх „червоних калин“, та на факт, що „калини“ над собою добре працювали. В третій частині Олексій Голуб виконував пісні Івасюка, які наша молодь особливо любить і бажала б їх слухати цілу ніч... Росіяни навмисно знищили геніяльного Івасюка, але його пісні все будуть з нами, як в Україні так і в заокеанській Україні. Олексієві Голубові велике спасибі за чудесне виконання цих пісень. Після мистецької частини наступила забава, де під звуки оркестри „Ромен“ задоволені гості танцювали аж до першої години ночі.

Як відомо, прибуток з „Полтавського Вечора“ розділяється на добрі українські цілі. За одинадцять років свого існування „вечір“ приніс на ці цілі десь 22 тисячі доларів. Цього року прибуток розділено так: журнал „Молода Україна“ — 100 дол; Стипендійний фонд Берика при Володимирівській катедрі — 250 дол; Ансамбль „Червона Калина“ — 250 дол; на табір української молоді в Пенсильванії — 250 дол; на будову пам'ятника Св. Ольги в Бавнд Бруку на відзначення 1000-ліття Хрещення України — 300 дол. Півтора року тому, отці Юрій Галиця та Стефан Ганкевич започаткували при Володимирівській катедрі українську бібліотеку для молоді. На цю бібліотеку — 500 дол. Таким чином, майже все розділено для молоді, бо молодь це наше майбутнє!

РАДІОПЕРЕДАЧА ОДУМУ ЧІКАГО ПРИСВЯЧЕНА Д-РУ ТОМІ ЛАПІЧАКОВІ

14 січня 1961 року філія ОДУМ-у Чікаго, США, розпочала свої постійні десятихвилинні передачі на програмі подружжя Люсі та Степана Самбірських. Деякий час передачі ОДУМ-у надавалися в програмі Василя Іващука, а з 1967 року ОДУМ повернувся до подружжя Самбірських і цього року розпочав 26-ий рік своїх радіопередач. Дикторами передач є щоразу інші члени ОДУМ-у.

Передачі присвячуються відомим діячам політичного, суспільно-громадського, наукового чи релігійного життя українського народу, інформаціям з життя філії чи ОДУМ-у взагалі. Кожна передача включає найменше одну музичну точку чи пісню. В програмах ОДУМ-у часто подають пісні, виконані самодіяльними одиницями ОДУМ-у Чікаго, Детройту, Сен-Кетеринс та ін.

В квітні передача ОДУМ-у Чікаго була присвячена д-ру Томі Лапичакові, а провела її Олександра Косогор. Ось її зміст.

Тома Лапичак помер у березні 1975 року на шістдесят першому році життя. Він був добре знайний тут, в Чікаго, та серед усього українського громадянства як громадсько-політичний діяч, публіцист і лікар. Народився він в Західній Україні. В 1939 році закінчив медичний факультет у Кракові. Ще за студентських часів він проявив свою працьовитість та активність. Під час Другої світової війни працював лікарем. За німецької окупації України був арештований і сидів у концентраційному таборі в Саксенгаузені до кінця війни. Вийшовши на волю, він став одним з організаторів Української Медично-Санітарної Служби при Українському Червоному Хресті в Мюнхені. В таборі ДіПі в Берхтсгадені, в Німеччині, Тома Лапичак редагував журнал „Орлик“.

До Чікаго він приїхав в 1949-му році. За короткий час здав американські лікарські іспити і дістав право працювати лікарем. Крім своєї лікарської практики, він виконував багато різних відповідальних обов'язків в українському громадському та політичному житті. Він очолював спілку „Українське життя“, яка видавала газету тієї ж назви впродовж двадцяти років. Окрім того, останні десять років свого життя був відповідальним редактором цього часопису. Також він був членом головної управи Лікарського товариства та редактором журналу *Лікарський вісник*. В 1964-му році він видав *Лікарський альманах*, який підсумовує діяльність українських лікарів на еміграції.

З молодих років він належав до Організації Українських Націоналістів, яку залишив в кінці п'ятдесятих років. Тома Лапичак мав і відстоював виразну політичну лінію. Він був демократом і за демократію боровся словом, ділом і думкою. Він часто звертав увагу, що в американській конститу-

ції є місце, яке треба застосувати й нам, українцям, а саме: „Якщо уряд робить щось, що суперечить інтересам і волі народу, то не тільки правом, але й обов'язком кожного громадянина є проти такого уряду виступати.“ В ім'я цього принципу він часто критикував всі неполадки в нашому політичному, громадському чи релігійному житті.

Після смерти доктора Шлемкевича Лапичак очолював Український науково-публіцистичний Інститут, який видав багато вартісних праць. Д-р Тома Лапичак не лише сам редагував та видавав книжки, газету та журнали, але також був меценатом інших видань.

Постать Томі Лапичака була небуденна в нашому житті. Його статті й есеї були глибокі своїм ідейнополітичним змістом. Свої погляди він викладав чітко, щиро й переконливо. В 1962-му році він видав книгу „Український націоналізм — критика і оборона“. Цього року припинили існування *Українське життя* та Український науково-публіцистичний Інститут — установи, яким він присвятив так багато часу, енергії та грошей.

Тома Лапичак був непересічною особою і жаль, що він так скоро відійшов від нас. Він пропагував у своїй праці шанувати погляди інших, критикував всі неполадки і протиставляв демократію всяким своїм і чужим диктатурам.

**ЯК ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

„МОЛОДА УКРАЇНА“

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ АМ 1540

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

**Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.**

Таня ДЕНЕСЮК

ТЕМПО ПОДОРОЖУВАННЯ

Уся та пригода почалася одного звичайного літнього дня. Мої приятелі — Галина і Ярослав та я мали плян поїхати роверами до парку у сосновій балці. Але мама, несподівано для мене, змінила наші наміри, — Таня! — мама сказала, — сьогодні ми поїдемо відвідати дядька Петра. — Але, мамо! — я запротестувала, — Ярослав, Галина і я хочемо поїхати роверами на прогулянку. — Вибач доню, ми пообіцяли відвідати дядька Петра і побачити його новий винахід. Дядько Петро є наш родинний Ейнштейн, він все щось нове винайде. Недавно він винайшов електронізовану мишоловку, а перед тим зробив робота (ROBOT), якого назвав „СПО-ЦКІ“. Робот миє посуду і прасує одіжку. А одного разу він винайшов таку рідину для збризкування комах, що замість комах, пропали всі квіти, а комах та рідина приваблювала.

Нема виходу, треба їхати. — Чи можуть Галина і Ярослав їхати з нами? — Чому ні, — відповіла мама. Я скоренько подзвонила до них, дізнатися чи вони могли б поїхати з нами.

Коли ми приїхали до дядька Петра, перш за все, він нам показав свій новий винахід.

— Ярослав, дівчата, огляньте, — сказав він, поправляючи його малесенькі круглі окуляри. Він був вбраний в мішкуваті темно-зелені штани, і в мішкувату темно-сиву сорочку, чисто-білий незаплямлений лабораторний халат. Дядько Петро виглядає на 65 років, хоч минулого місяця йому сповнилося 60 років. Його біло-сиве волосся було розкуйовджене тому, що він був дуже зайнятий своїм винаходом, і не мав часу його зачесати.

— Ходіть сюди і огляньте мій новий винахід. Дотепер це мій найбільший. Ярослав запитав, — Чи ви цим хочете сказати, що ви можете мандрувати у минуле?

— Але ж мій хлопче! Я можу! — сказав дядько Петро, ведучи нас до його лабораторії. Він зупинився перед великим об'єктом, прикритим чисто-білим простираном. — Це є мій найбільший винахід! Він вигукнув, пишно знімаючи простирано.

Все, що я могла бачити, це була велика, в шклі, машина, з підлогою, дверима, трьома дуже вигідними сидіннями, з тисячами гудзиків, і важелів, та з великим годинником і екраном.

— Це чудово! — вигукнула Галина. Що це?

— Моя дорога! — замиготіли дядькові очі, і знизився його голос, — це і є машина часу! (A TIME MACHINE) Він зробив паузу. В лабораторії запанувала така тишина, що ми могли б чути, якби впала голка.

Тоді ми почали балакати всі разом.

— Чи справді ви можете подорожувати в минуле

і назад? — хотіла знати Галина.

— Як ви це збудували? — Хвилюючись, запитав Ярослав.

— Чи це працює? — запитала я, бо всі винаходи дяді Петра не працювали, і я мала передчуття, що і цей не буде працювати.

— Я вам не кажу, що машина буде працювати. — І дядько Петро відповів на всі наші питання.

— Чи ти цю машину вже випробовував? — спитала мама.

— Ні, ще ні, там ще бракує декілька гудзиків, головню того, що може вернути в теперішній час. Але ви діти можете випробувати, як я заложу оці гудзики! — він сказав.

Мама з дядьком Петром пішли в кухню пити чай.

Ярослав підійшов до машини часу. — Гей! Я закричала, — де ти ідеши?

— Заспокійся, — відповів Ярослав, — я тільки хочу краще оглянути цю машину. Це все є таке прекрасне! Я цікавий чи це діє? — Справді ні, я сказала, — бо жодний дядьків винахід не працював.

— Так тоді ми можемо випробувати, — Галина закінчила. — Я надіюся, що ти маєш рацію. — Не журись, — я сказала.

Ми відкрили шкляні двері, і сіли у вигідні сидіння. Ярослав потиснув гудзик, який показав „Влучено“. Тоді „добрий час“ показався на екрані. — Куди ми поїдемо? — запиталася Галина. — Я хочу взнати майбутність! — сказав Ярослав. — Завжди я хотіла відвідати старинний Єгипет! — добавила я. — А як про дінозаврів? — спитала Галина. Ярослав і я знизали плечима.

Галина потягнула гудзик назад, аж поки стрілки на великому годиннику стали на позицію від 1984 аж до часу „Динозаври“. Несподівано ми зникли із дядькової лабораторії. Я з Ярославом закричали „це працює!“ — О ні, — застогнала Галина, — „до Динозаврів!“

Всі несподівано в машині часу знайшлися в гарячих тропічних джунглях. — Це виглядає як Африка! Я сказала легко всміхаючись. — Але ж це приблизно мільйон років перед 1984! — закричав Ярослав. — Я думав це не буде працювати. Ми обоє глянули на Галину, вона стояла як мертва, її обличчя зблідло, уста її широко відкриті. — Що сталося? Я з острахом глянула на неї. Вона тільки показала на щось ззаду мене. Я обернулася, не бажаючи чогось страшного там побачити, але там воно було. Велетенський Тиранозавр Рекс стояв за мною! Я закричала не своїм голосом і ми всі побігли в джунглі, а те жахливо-страшне створіння бігло за нами. Я чула як Ярослав верещав, і тоді я збагнула, що старий Рекс наступив на Ярослава. Я

бігла так скоро, як могла! Тоді я побачила нашу машину, — ми напевно кружляємо довкола! — закричала Галина. Але машина часу нічого нам не могла допомогти. Через зневіру в дядька Петра ми провалилися, ми були приречені на загибель.

Тільки тоді Галина спіткнулася і впала, я була яких пару кроків за нею, і я звалилась на неї. Наше намагання встати заплутало нас у бур'ян джунглів. Чим більше ми пробивалися, то ще гірше ми заплутувались! Я подивилася і могла бачити старого Рекса. Його величезні кисті повільно дістають нас. Я випустила останній крик.

Я сіла, але не в джунглях, з Рексом, а в моїй спальні, на своїм власнім ліжку. Спальня моя була ще зовсім темна. Я лежала на ліжку тремтячи зі страху. Який жакхливий сон!

Я бачила плакат (POSTER) мого Динозавра Рекса на стіні, і можу присягнути, що його очі сторожать мене. Скочила я з ліжка і зірвала той плакат.

Після того я кріпко заснула.

Наступного ранку, під час сніданку, мама сказала, — Таню, сьогодні ми всі поїдемо відвідати дядька Петра, він хоче, щоб ми оглянули його новий винахід! — О, ні! — закричала я, і побігла до моєї спальні. Тоді я порвала мій плакат Рекса, а сама заховалася в шафі. Ніколи більше!

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

Відповіді до „Головоломка“ з Юн-ОДУМ-івської сторінки.

1. Тарас Шевченко	7. Ольга Кобилянська
2. Пантелеймон Куліш	8. Іван Багряний
3. Панас Мирний	9. Федір Одрач
4. І. Нечуй-Левицький	10. Улас Самчук
5. Іван Франко	11. Олесь Гончар
6. Леся Українка	12. Олесь Бердник

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-у НА 1986

США — Схід

Оселя ОДУМ-у „Київ“, Аккорд, Н. Й.

Від 28-го червня до 12-го липня

20-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у

За інформаціями звертатись до

О. Непреля: дім (718) 657-0317
праця (212) 564-4334

Від 12-го до 26-го липня

Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у і Кобзарський табір

За інформаціями в справі табору Юного ОДУМ-у звертатись до

І. Павленка: (201) 548-7903,
а в справі Кобзарського табору звертатись до
П. Гурського: (215) 635-1522

КАНАДА

Оселя ОДУМ-у „Україна“, Лондон, Онт.

Від 13-го до 26-го липня

24-ий Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у

За інформаціями звертатись до

В. Ліщини: дім (416) 622-0482
праця (416) 920-2111

Від 27-го липня до 10-го серпня

7-ий Кобзарський Табір ОДУМ-У

Мистецький керівник Є. Цюра

За інформаціями звертатись до

В. Тимошенка: дім (416) 272-3564
праця (416) 865-0350

ОГОЛОШЕННЯ

Ukraina Country Club is accepting applications for a Business Manager. Responsibilities will include — hall rentals; invoicing; attending to banquets and other associated business. Resumes to be submitted to: Mr. Nick Spivak at the address shown below.

Пошукуємо управителя оселі „Україна“, Лондон, Онт., виконувати вищезгадану працю. Знання англійської мови обов'язкове. Звертатися до голови оселі М. Співака на нижчеподану адресу.

“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

R.R. 1 (Gore Road),
Dorchester, Ontario,
Canada N0L 1G0
Тел. (519) 455-9939

60-ти ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ О. І. А. СПІВАКІВ

14-го лютого 1986 року, в місті Лондон Онтаріо, відбулося перший раз в історії української громади цього міста родинне свято — 60 років подружжя Ольги і Андрія Співаків.

О 5-ій годині вечером зійшлася уся родина і багато друзів та приятелів до церкви Пресвятої Тройці де от. Микола Бова під спів гарного хору відправив молебень. Після молебня от. Бова побажав ювілянтам щоб Господь Бог дав їм багато здоров'я і многих літ ще прожити, а хористи заспівали многая літа.

Від церкви усі поїхали на оселю „Україна“ де відбулося прийняття. При вході на залю „Полтава“ діти — Ліда Шевченко і Микола Співак привітали батьків хлібом і сіллю і побажали їм щастя, здоров'я і щоб дочекали 75-ти літнього ювілею при такому здоров'ї як мають сьогодні. Після привіту повели батьків до головного столу. Микола Співак привітав головний стіл і усіх гостей з-поза міста і місцевих, попросив от. Миколу до молитви після чого усі випили тост за ювілят, а хористи разом із гостями проспівали многая літа.

Під час вечері присутні попросили ювілят згадати свої молоді літа. Після вечері Микола Співак привітав батьків від усіх дітей. Він сказав, що ми діти щасливі що дочекали вашого 60-ти літнього ювілею бо такі випадки відбуваються один на тисячу. Гарно що ви ще у добром здоров'ї. Я дякую Богові що дотепер ви не потребуєте допомоги ні від кого окрім Господа Бога. Бажаю також щоб батьки дожили до 75-ти літнього ювілею подружжя. Оля Лисик гарно привітала діда і бабу від шістьох унуків і побажала їм щастя і здоров'я. А. Дмитрик і Михайлик вітали і бажали здоров'я від п'ятьох правнуків.

Іван Ноженко вітав від православної громади якої він є головою. Він сказав що наша парафія щаслива мати таких членів громади що дожили до 60-ти років подружжя. Пан Ноженко також ствердив що панство Співаки є одні з піонерів лондонської громади. Вони є членами з 1951 року себто з того часу як прибули до Лондону. Андрій Співак був головою один рік громади і ніколи не вибував із братчиків. Обоє ходять до церкви і ніколи не спізняються. Голова також вручив спеціальну грамоту від Митрополита У.П.Ц. в Канаді — Василя. Від Союзу Українок Канади вітала пані Кошарна голова

Ольга і Андрій Співаки Лондон, Онтаріо, 1986 р.

відділу в Лондоні. Вона підкреслила що Ольга Співак довголітня членка нашого жіноцтва і що досьгодні помагає у праці при церкві.

Від Золотого Віку вітав ювілянтів Герман Сов'юк — голова, а від оселі Україна — Микола Співак — голова. У своєму слові він підкреслив що батьки є членами Українського Центру у Лондоні і членами оселі „Україна“, що вони жертвують на всі українські справи, а зокрема на церкву і на оселю „Україна“

Отець Микола згадав історію життя ювілянтів і побажав їм здоров'я на довгі літа. Пані Панасейко вичислила усіх що взяли участь у родинному святі і передала від усіх подарунків ювілянтам. Пан Андрій Співак подякував отцеві Бові і хорів за молебень; дітям за організування і за переведення свята; гостям що так чисельно прибули, а кухаркам подякував за приготування вечері. М. Співак побажав усім гостям гарної забави і добре доїхати додому після забави. Після молитви почала грати оркестра.

Микола Співак

З ЖИТТЯ ОДУМ-у В МІННЕСОТТІ

З приємністю ми відсвяткували 17 травня ц.р. весілля наших одумівців Ніни Татарко і Олександра Кулінченка з (Чікаго). Цим висловлюємо наше запізнене поздоровлення і сердечне побажання великого щастя в подружнім житті.

**

Ліда Грегорет виходить заміж за Чарльса Вільсона. Весілля 7-го червня. Бажаємо багато щастя на довгі роки подружнього життя. Побачимося на весіллі!

**

Парафія Св. Михаїла влаштовує поїзку до Дафину, Канада на Український Фестиваль. Виїзд автобусом 31 липня і повернення 3-го серпня. Хто бажає, повинен якнайскоріше зголоситися до Дарії Лисої за інформаціями. Місце обмежене.

**

Таборування нашої філії в цьому році відбудеться лише по п'ятницях-суботах-неділях. Влаштовує і координує Олександр Полець, СВП, до якого просимо звертатися за деталями. Тел. 781-8204. Хто бажає взяти

Цього року під час Різдвяних свят всі одумівці в Ошаві які могли звільнитися з школи чи з праці, їхали колядувати. Перший з ліва: Ігор Лисик (заст. голови), Ніна Сеник (голова філії ОДУМ-у в Ошаві), Петро Неліпа. Другий ряд Павло Лисик, Д-р Юрій Лисик Миша Сімаговський, Ала Лисик, Антон Лисик. Фото К. Сірко. Подала Ніна Сеник

участь в таборванні на оселі „Україна“, Канада також повинен як найскоріше зголоситися до О. Полеця.

**

Цьогорічні градуанти з Гай-Скулс: Христя Танасійчук, Наталя Едгар, Ліда Полець, Катя Багмет. Хто ще? Гратулюємо їх всіх!

**

Чуємо, що Михайло Боднарчук одружується 9-го серпня ц.р. З ким і де? — невідомо. Чекаємо на ясніші телефонічні повідомлення.

**

Повідомляємо, що навчання гри на бандурах вже почалося. Відбувається щосуботи. Провадить п. Володимир Вовк. Бажаючи повинні зголоситися до О. Полеця, СВП.

**

Дарія Лиса влаштувала дуже успішну виставку творів мистця Рема Багаутдіна в днях 19-20 квітня.

**

Чуємо, що Оля Татарко в недалекому відкриває власну дентистичну практику. Всі з хорими зубами до Олі!

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

і

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

і

ЗНАЙОМИМИ

З'ЇЗД СУСКУ

В ЕДМОНТОНІ

Український студентський клуб при Альбертському університеті організовує 27-ий річний з'їзд Союзу українського студентства Канади 21-24 серпня 1986 року на оселі „Барвінок“ на Піджон-Лейк, Альберта, — приблизно за 90 кілометрів на південний захід від Едмонтону.

Тема з'їзду „Етнічне провідництво у 80-их роках“. В програмі будуть доповіді з метою поінформувати студентів, а також доповідь, яка має краще познайомити студентів із „Роберте Рулз ов Ордер“. Організаційний комітет запросив на головного доповідача Юліана Козака, недавнього кандидата на голову Прогресивно-консервативної Партії в Альберті. З'їзд також вибере нову ексекутиву СУСК-у і ухвалить резолюції на 1986-87 рік та вирішить зміни статуту. Передбачається участь 70-80 делегатів від студентських клубів по цілій Канаді.

Андрій Рудницький
тел. (613) 234-8228

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ МИКОЛАЯ,

Лондон, Онтаріо

В неділю 13 квітня 1986 р. лондонська громада вшанувала молитвою світлу пам'ять Архiepіскопа Торонта і Східньої Епархії Владика Миколая, який упокоївся 30 березня 1981 р. Панахиду за душу спочилого Владика відправив отець Бова, потім всі парафіяни зійшли до церковної залі на поминальний обід, який приготували члени відділу С.У.К. Спомин про Владика і його чотирнадцятирічне перебування в Лондоні висловили: голова громади Ноженко Іван; голова відділу С.У.К. — Кошарна Олена; член управи Тищенко Микола. Короткий нарис про життя Владика, подала Новицька Віра.

„Зійшлися ми сьогодні, щоб виконати наш важливий християнський обов'язок супроти, відійшовшого до Господа свого, духового батька.

Владика Миколай Дебрин народився 9 березня 1903 р. в селі Черногузах на зеленій Буковині. Середню освіту закінчив у Вишнеці, а університетську в містах: Чернівцях, Кишеневі, Ясах — Буковина. Працював у міністерстві в Букарешті

— Румунія, як інженер — агроном.

В 1949 р. родина Дебрини приїжджають до Канади і поселяються в м. Ватерфорд, Онтаріо, де займається городництвом. Обидва Дебрини включаються в культ-громадську працю при укр. православній громаді, диригував церковним хором і з дружиною вчителювали в рідній укр. школі.

Будучи вірним сином своєї рідної української православної церкви Микола Дебрин брав в її житті активну участь від ранніх літ свого життя, як на рідній йому Буковині так і пізніше в Канаді. Відзначався він особливою побожністю, скромністю і добротою, палкий промовець, любитель співу і музики, диригент і організатор хорів.

Але Господь постійно кликав його до особливої служби більш потрібної, більш продуктивної у винограднику Христовому і на цей поклик бл. п. Владика Миколай пішов. Він закінчив пастерські курси на Богословському факультеті в Колегії Св. Андрія в 1959 р. і того ж року Блаженніший Митрополит Іларіон висвятив його на священника. Отець Ми-

кола разом з дружиною пішов на душпастирську працю в далекий Підванкуверській місійній окрузі, де працював впродовж трьох років, а від 1962 р. до 1976р. був настоятелем громади Пресвятої Тройці в Лондоні, Онт.

Мусимо погодитися з тим, що його душпастирська праця в нашій громаді спочатку була нелегкою, бо на той час будували нову церкву, було чимало клопоту з ворогами, бо будова церкви була на наших і його плечах. Призначення о. Дебрин до Лондону було щасливе і корисне, як національно свідомий священник скоро з'єднав парафіян, здобув великий авторитет, як ніхто до того часу. З'єднана духово громада, взялася енергійно до праці.

Хто не пам'ятає, як отець Дебрин всякими способами добував речі, для виграшів на наших базарах. Хто не пам'ятає, як отець і добродійка переживали, коли на зборах не могли вибрати нову управу, а два тижні тому пізніше вже була нова управа, дякуючи п. отцеві і добродійці. Хто не пам'ятає, як отець просив і вчив молодих хлопців читати Апостола. Хто не пам'ятає, як отець і добродійка, коли відбувалася канонічна візитація Владика, запрошували до себе в дім хористів, членів управи і мило вітали гостей. Хто не пам'ятайте, як отець співпрацював з українським студентським клубом та ОДУМ-ом і радо запрошував їх на Святу Йорданську вечерю.

Отець Дебрин старався, допомагав всіма силами церковному хоріві та диригував хором в національних святкуваннях, а в своїх проповідях закликав українську родину до виховання своїх дітей у християнському та національному дусі.

Після смерті добродійки Катерини, протоієрея Миколу Дебрин XV Собор нашої церкви у липні 1975 р. обирає кандидатом на Єпископа.

Отець Микола приймає волю Собору, прийняв це почесне, але надзвичайно відповідальне, зокрема у наш час, становище.

Хіротонія в Єпископи відбулася в неділю 21 грудня 1975 р. Владика Миколай приступив сумлінно до виконання своїх обов'язків, як Архiepіс-тир у винограднику Христовому. За його ревну працю XVI Собор Єпископів нашої Церкви в Канаді нагородив Владика саном Архiepіскопа на Східню Канаду.

Щороку Владика Миколай відбував канонічні візитації по парафіях і коли була його перша візитація в

Лондоні то він був схвилюваний і сказав: Я з трепетом серця входжу в цей Божий храм. Це той храм, в якому він молився 14 років і зустрічали ті парафіяни, з якими він співпрацював, і які його любили і шанували.

Минуло п'ять років, як відійшов від нас Владика, та пам'ять про нього завжди буде живою поміж нами.

Українська спільнота втратила високої моралі Ієрарха, палкого українського патріота, соборника, улюбленого опікуна української молоді, щирого прихильника Укр. Народної Республіки, почесного члена інституту ім. С. Петлюри і багатьох інших організацій.

Душу нашого духового батька Архiepіскопа Миколая нехай Господь оселить в царстві своєму. А ми, як діти духовні, будемо відчувати брак рідного Архiepіастиря, що Боже і національне почуття так уміло поєднав в своїй людській душі. Вічна Йому Пам'ять!“

Під час поминального обіду зробили збірку на пресу. З них \$30 дол. на „Молоду Україну“.

В. Новицька

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ЯРЕМЧЕНКО

15-го квітня лондонська православна громада попрощала свою найстаршу віком членку сл. пам'яті Анастасію Яремченко, яка відійшла на вічний спочинок на 93 році життя.

Господарем похоронної трапези був племінник Борис Яремченко. Після молитви, яку перевів о. Микола Бова присутні споживали страви, приготовані членками відділу ім. Кн. Ольги (господиня Ол-ра Тищенко) при допомозі родини і приятелів. В своєму слові Борис Яремченко розповів про тернистий життєвий шлях своєї покійної тітки.

Народилася покійна в с. Калашниках 1893 року., а після одруження з покійним Семеном Яремченком господарювали у своєму господарстві в с. Демидівці, Решетилівського району на Полтавщині. Тяжко пережила родина Яремченко роки колективізації і голоду 1932-33р. Щоб запобігти арешту і висилки на Сибір Семен Яремченко тікає до промислового міста Харкова, а Анастасію заарештовують (як кара за втечу чоловіка) та їй пощастило втекти з в'язниці. Переховувалася у добрих друзів, а дізнавшись про місце перебування свого чоловіка, їде до м.

Харкова куди згодом їдуть і дочки Зіна і Тамара. 1942 рік, голод і воєнні злидні великого міста женуть родину Яремченко до столітньої, майже цілком знищеної, дідівської хати. Власними руками відремонтували хату і вона стала добрим притулком родині. В 1943 р. була проголошена загальна евакуація за Дніпро, а скоро після цього мандри через Румунію, Мадярщину, Польщу аж до Німеччини, де родина працювала у німця — землевласника у м. Данціг. Згодом перевозять родину до Бременгавену на працю в рибно-консервній фабриці. Після закінчення війни родина емігрує до Канади, а від 1950р. родина мешкає в м. Лондоні. Покійна Анастасія працювала ще далеко за пенсійний вік у шпиталі Св. Йосипа. Тернистий шлях життя з усіма поневіряннями не позбавили покійну гумору. Маленька ростом, завжди усміхнена, скоро в руках вона була шанована серед канадських працівників шпиталю. Її постійне: — „Якось, воно буде“ було заспокоюючим при кожній розмові з нею.

За обідом висловили співчуття жалю родині голова громади Ів. Ноженко, голова відділу Союзу Українок Олена Кошарна, настоятель о. Микола сказав коротке слово про покійну.

Збірку на пресу перевели Марія Ющенко і Антоніна Ноженко. На бажання родини гроші розділено між „Молодою Україною“ і „Вісником“.

Співом „Вічна пам'ять“ закінчили трапезу. Від родини подякував усім за присутність та за все бічну допомогу Борис Яремченко. За надіслані квіти і вислови співчуття щире спасибі від родини. Покійна залишила дочок Зіну Гладко і Тамару Понд з чоловіком Артуром і синами Петром, Олексом і Марком та родину в Лондоні і в Україні.

Не судилося покійній піти на вічний спочинок на рідній Полтавщині тож нехай добра, канадська земля прийме її тіло у свої обійми а пам'ять про неї хай буде вічною.

Н. Кузьменко

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

“УКРАЇНА” ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. “A”, London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

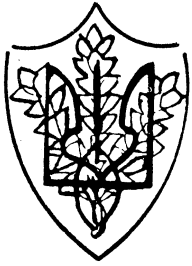
ОСЕЛЯ

ОДУМ-у

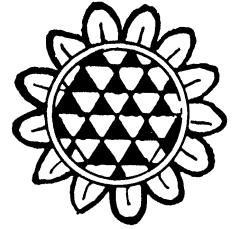

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Залі оселі, з модерним кухонним устаткуванням та зі смачними українськими стравами приміщують 800 осіб, включно з новопобудованою залю „Полтава“, і надаються на різні імпрези. На оселі також є модерний будинок для таборування, який приміщує 50 дітей, великий модерний басейн та інші будинки. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

В. ГЖИЦЬКИЙ

ЧОРНИЙ ВОРОН

Багато пісень склав наш народ про чорного ворона. Є вони також в інших народів, і в них майже завжди ворон відіграє сумну роллю: то він над мертвим козаком крикає, то викльовує комусь очі, то сумує на могилі. Його чорний одяг та й не дуже мелодійний голос були, мабуть, причиною його невеселої ролі в народних творах.

У мене особисто вигляд цього птаха та й сама згадка про нього викликали завжди добрі почуття. Коли я був ще малий, у мого діда в лісництві жив приручений ворон. Його знайшли маленьким на землі під деревом, де було гніздо, з якого він звалився. Коли його ловили, він утікав, оборонявся, а зловлений, пручався і боляче кусав своїм великим дзьобом. Перестав він кусати тільки вдома, коли його почали годувати, скоро звук до нового оточення і став зовсім ручним птахом.

Виріши і вбравшись у пір'я остаточно, він ганявся за курми, воював з півнем, лякав своїм криканням сонного кота, від його дзьоба ховався в будинок старий собака. Ворон стукав у закриті вікна, коли його не пускали в хату, сидав дітям на руки, на голови, вимагаючи їжі. Навчившись добре літати, він пропадав у лісі і знов повертався. Ворон швидко став улюбленцем цілого дому і особливо дітей.

Та от почали пропадати з дому дрібні срібні й взагалі блискучі речі. Дорослі здогадувалися, що це робота ворона, але ніяк не могли зловити його на краді, до того ж ми, діти, боронили і винагороджували його всіляко, боячись, щоб його не прогнали з дому.

Одного разу мої батьки й дід сиділи на ганку, а коло них на поручнях стояла склянка з водою. Вода в склянці так гарно вигравала і виблискувала на сонці, що привернула увагу ворона, який сидів неподалік на груші і чистив своє пір'я. Зваблений блиском, він злетів з де-

рева і сів на поруччі біля склянки. Спершу напився води, а потім почав маніпулювати біля неї, намагаючись взяти її дзьобом. Це йому ніяк не вдавалось, бо краї склянки вислизали з дзьоба. Я хотів прогнати птаха, але батьки не дозволили: їм хотілося дізнатись, що ж буде далі. Ворон був так кумедно заклопотаний, що варто було подивитись.

Чекати довго закінчення цієї історії не довелося: ворон пхнув склянку своїм могутнім дзьобом, вона полетіла додолу і розбилась. Тоді птах ухопив кусок битого скла і подався в ліс.

Тепер усім стало ясно, хто крадій, і рада старших ухвалила позбутись ворона негайно. Наступного дня його віддали старому любителю птахів під ревний плач мій, брата і сестри.

Два роки пізніше, під час ремонту стодоли було знайдено сховище ворона, а в ньому усі речі, які він вкрав і там сховав: дві срібні ложечки, кілька металевих коробочок, цвяхи, блискучі папірці, ключі, куски скла та інші дрібні речі.

Ворон мешкає по всьому світі, за винятком Австралії. Відкритих місць він не любить, більше ховається в лісах, у горах, де відчуває себе безпечніше. Їсть усе, що може здобути.

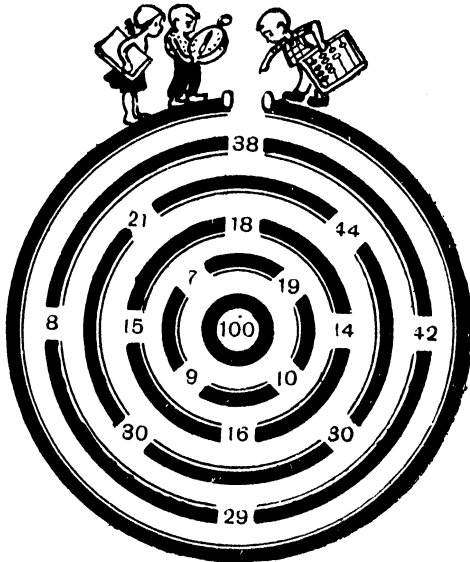
Крикає ворон по-різному, в залежності від обставин. В радості повільно — „корк, корк“, стривожений або поспішаючи за здобиччю, сипле часті й низькі „кар-кар-кар“. Коли ж сидить біля самиці на яйцях, тоді воркує ніжно — „коольк, коольк“.

Ворон приносить багато користі — і як ворог шкідливих гризунів, і як лісовий санітар.

Із збірки „Петрикові черногузи“

Арифметичний лябіринт

Спробуйте дійти до центра лябіринту так, щоб сума цифер, які стрінуться на шляху, дорівнювала 100.

Світлана КУЗЬМЕНКО

Поїзди

Я з дитинства люблю поїзди.
Хтось кудись біля них поспішає.
Від перону звабливі світи
Простяглись у безкрає.

Поїзди ... поїзди ... поїзди ...
Мчать і мчать із усяди в усяди.
По світах пролітають світи.
Креслить доля їм їхні маршрути.

Лічилка

Котилася торба
З великого горба,
А в тій торбі
Хліб — паляниця —
З ким захочеш з тим поділися.

Головоломка

Поруч написаної назви літературного твору, впишіть ім'я й прізвище або літературний псевдонім автора.

Назва твору:	Ім'я і прізвище автора:
1. Назар Стодоля	1. _____
2. Чорна рада	2. _____
3. Хіба ревуть воли	3. _____
4. Кайдашева сім'я	4. _____
5. Захар Беркут	5. _____
6. Камінний господар	6. _____
7. Земля	7. _____
8. Тигролови	8. _____
9. Воцадь	9. _____
10. Волинь	10. _____
11. Собор	11. _____
12. Сини Світовида	12. _____

ВІДПОВІДІ ШУКАЙТЕ НА СТОРІНКАХ ЦЬОГО ЖУРНАЛА

Усміхнімось

Тут шестеро яблук, віддай половину їх маленькому братикові, — сказав дядько Петро маленькій Галі.

- Скільки ти йому даси?
- Двоє, — відповідає Галя.
- Хіба ти не вмієш рахувати?
- Я то вмію але ж він не вміє ...

Мамо, оцей великий шматок торта для тата? — запитав Петрусь.

- Ні, для тебе, — одказала мама.
- Як! Такий маленький? — здивувався Петрусь.

— Юрчику, — говорила Оріся, — чому ти такий замурзаний?... я навіть можу вгадати, що ти сьогодні їв на сніданок.

- Угадай.
- Яешню, от що.
- А от і не вгадала. То я ще вчора яешнею снідав.

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь

Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!

МОЛОДЬ потребує більшої опіки
й зацікавлення старших!

КОНКУРС 1986**КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТТЯ
В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ**

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь ближче познайомилась з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець тоді отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть такі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті Катерини Мороз. Цей фонд в сумі 10,000 дол. створили чоловік покійної Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу "Молодої України" до 31-го грудня 1986 р.

Центральний Комітет ОДУМ-у**ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМЕНІ
ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПІВ**

Брати Неліпи — Василь і Григорій — заснували фонд при „Молодій Україні“, у пам'ять своїх батьків, світлої пам'яті Петра й Ольги Неліпів, які відійшли у вічність 1985 року. Цей фонд має бути непорушним, а відсотки з нього будуть призначатися на винагороди українській молоді, за визначну діяльність у різних галузях українського життя.

Редакційна колегія журналу матиме за свій обов'язок винагороджувати одумівок і одумівців за успіхи у навчанні, в гуртках самодіяльності, за визначну організаційну працю та за успіхи у спорті — на рекомендацію філій ОДУМ-у.

Фонд нараховує \$5,100.00. Склали:

Сини — Василь і Григорій Неліпи з родинами	\$5,000.00
Юрій і Олена Лисик	
у пам'ять своїх батьків	\$100.00

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезії, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

1-ша:	\$ 200.00	2-га:	\$ 150.00
3-тя:	\$ 125.00	4-та:	\$ 100.00
5-та:	\$ 60.00	6-та:	\$ 50.00
	7-ма:	\$40.00	

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу «Молода Україна» до 31-го грудня 1986 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу «Молода Україна». Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 7,697 дол. що склали:

\$4,006.00	Федір і Надія Бойко
\$1,000.00	Андрій Степанченко
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Ярослав і Тетяна Романишини, Іван Дубилко
	Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади
\$201.00	Колишня філія ТОП-у в Монреалі
\$200.00	Андрій Степовий
\$100.00	Василь Шимко,
\$85.00	Іван Даценко,
\$50.00	Дмитро Кірев
\$30.00	Родина Л. Мазурець,
\$25.00	Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на «Moloda Ukraina». На пожертви будуть видані поквітування для звільнення від податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «МОЛОДОЇ УКРАЇНИ» ЖЕРТВУВАЛИ:

З нагоди 60-літнього ювілею подружжя Ольги і Андрія Співаків склали Микола і Оля Співак, Лондон, Онт. **\$125.00**

З поминальної трапези у сл.п. Анастазії Яремченко. Переслала Н. Кузьменко, Лондон, Онт. **\$52.00**

Річард Луб'як, Річмонд, Б.К., Канада **\$50.00**

У пам'ять мого батька проф. Бориса Олександровича Боженко, Святослав Боженко, Сан Франціско, США **\$50.00**

З поминального обіду у сл.п. Івана Гарбуза. Переслав В. Сойко, Монреаль, Кве. **\$45.00**

До дня Христового Воскресіння на могилу одумівця Генадія Сойко кладемо китицю пахучих фіялок. Покійний Геня нехай спочиває в оселях Вседержителя.

Батькам А. і В. Сойкам нехай Господь дасть здоров'я, спокій і витривалість. Ми лондонці вітаємо Вас нашим Христос Воскрес!

На фонд ж. „Молода Україна“ пересилаємо скромний дар. П. Вітоль. **\$40.00**

Борис Яремченко, Лондон Онт. **\$30.00**

Замість квітів на могилу доброго пастиря, патріота, велику людину — митрофорного протоієрея Миколи Овчаренка складаємо пожертву в сумі 25.00 дол. на пресфонд М.У. Вічна Йому Пам'ять! Антоніна і Василь Сойко. **\$25.00**

Валентина Курилів, Етобіко, Онт. **\$25.00**

Олена Андрієнко Пічатковська, Сіятел, Ваш., США **\$20.00**

Іван Шевченко, Лондон, Онт. **\$20.00**

У світлу пам'ять свого мужа Віктора Янчевського, Марія Янчевська, Ошава, Онт. **\$5.00**

Анна Бігун, Тандер Бей, Онт. **\$5.00**

НОВИХ ПРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ

Іван Бабин, Тандер Бей, Онт. **— 1**

Жертводавцям і прихильникам «Молодої України» щира подяка. Редакція і адм. «М.У.»

СЛУХНЯНА

Дівчинка-першокласниця приходить зі школи додому, а мама питає:

— Оленко, а хто за тобою сидить?

— Я не знаю, бо вчителька казала, що назад обертатись не можна, — відповіла школярка.

СЛОВА І ДУМКИ

„Скільки думок обходяться без слів!“ — міркував оптиміст.

„А скільки слів обходяться без думок!“ — докинув песиміст.

АВТОРИТЕТНИЙ ТАТО

Учителька викликала батька учня, який бешкетує, до школи й про все йому розповіла. Батько тут же підзвав сина:

Так, оце, Мишко, ти таке робиш?! Ось постривай, я мамі розкажу!

ВРЯТУВАВ ЖИТТЯ

— Пане капітане, ви мені врятували на фронті життя. Буду вдячний до самої смерті!

— Гм... Не пригадую, не пригадую як то було...

— Та ви тікали, а я — за вами.

НЕ ВИТЕРПІВ

Вчитель заспокоїв учнів і наказав їм:

— Сидіть мені так, щоб як муха перелетить і то чути було.

Учні довго так сиділи, а потім один не витримав і каже:

Ну, коли вже та муха пролетить?!

ЧАРІВНЕ СЛОВО

— Щось ви діду, в лікарню вчащаєте? Чи не закохались в лікарку?

Ніде правди діти — люблю: вона мені каже те, що од баби за сорок років не дочекався.

— Що саме?

— Розкрий рота, діду! А баба каже навпаки: „Закрий!“

СКУПА ЖІНКА

— Ну, то як воно живеться з молодою жінкою?

— Не зовсім добре.

— А чого?

— Дуже скупа: просить грошей і вранці, і в обід, і ввечері.

— Що ж вона робить з тими грошми?

— Та я ж їй не даю.

НА ШКІЛЬНОМУ УРОЦІ

Іде урок про вимову різних літер. Учителька:

— Скажи, Наталю, де твій язык, коли ти вимовляєш „Л“?

У роті.

ЩЕ РАЗ ПРО СМІХ

Усі народи полюбують сміх, Сміятися — в усіх краях не гріх. Хто від душі і радості сміється, Той і в біді ніколи не здається.

ЗАПОВІТ

Нотаріус читає родині багатого покійника його заповіт. „Будучи в здорівому розумі, я всі гроші витратив перед смертю...“

ПЕРЕВІРИВ

Мама дає Юркові гроші, посилаючи в магазин купити два кілограми яблук, і наказує:

Та проси ж продавщицю, щоб хороших зважила, бо це для гостей.

От приносить синок покупку, а мати його й питає:

Ну що, добрих яблук тобі дала продавщиця?

Дуже добрих, мамо! Поганого немає жодного: я кожне покоштував!..

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 1.50 дол.
в США і Канаді

**КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" —
ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ**

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугову. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Tel. 763-5575

406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 363-3994

9:30 ам-6:00 рм	Понеділок	12 noon-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Вівторок	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Середа	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	Четвер	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	П'ятниця	10:00 ам-7:00 рм
9:00 ам-3:00 рм	Субота	9:00 ам-3:00 рм

**ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.**

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звозчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

**ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262**

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під
назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїж-
дати до наших SIPCO і наповняти авта бен-
зиною.